

Te slim voor de brugklas

Te slim voor de brugklas

Wat denk je zelf?

Janneke van Oorschot

Disclaimer

Hoewel ik in mijn jaren als docente veel slimme kinderen heb mogen ontmoeten en veel van ze heb geleerd, is geen van de personages uit dit boek gebaseerd op individuele leerlingen of docenten.

© Copyright 2018

Tekst: drs. Janneke van Oorschoot

Omslag, zetwerk: Hans Dekkers, Janneke van Oorschoot

ISBN 978 94 636737 8 5

NUR 142

www.teslimvoordebrugklas.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag geheel of gedeeltelijk worden overgenomen, verveelvoudigd of openbaar gemaakt worden in welke vorm dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

1 Kennismaking ... 1

Alex 1
Nikki 3
Mercedes 5
Sam 8
Anouk 11
Yamina 14
Lucas 17
1 Wat denk je zelf? ... 21

2 Mentoruur ... 23

Mentor 23
Mercedes 26
Anouk 29
Nikki 31
Alex 33
Yamina 35
Sam 37
Lucas 39
2 Wat denk je zelf? ... 42

3 Eerste lesdag ... 44

Alex 44
Yamina 46
Sam 49
Nikki 51
Anouk 53
Mercedes 56
Mentor 58
Lucas 61
3 Wat denk je zelf? ... 64

4 Huiswerk ... 67

Sam 67
Anouk 69
Mentor 71
Yamina 74
Alex 76
Mercedes 78
Nikki 81
Lucas 83
4 Wat denk je zelf? ... 86

5 Brugklaskamp 88

Yamina 88
Mercedes 90
Sam 92
Anouk 94
Alex 97
Nikki 100
Lucas 102
Mentor 104
5 Wat denk je zelf? ... 108

6 Plannen ... 110

Anouk 110
Mercedes 112
Nikki 114
Sam 117
Yamina 119
Alex 122
Lucas 124
6 Wat denk je zelf? ... 128

7 Surprise ... 132

Mercedes 132

Yamina 134

Sam 136

Anouk 139

Alex 141

Nikki 144

Lucas 147

7 Wat denk je zelf? ... 150

8 Proefwerkweek ... 152

Lucas 152

Mercedes 155

Alex 158

Anouk 160

Nikki 163

Yamina 165

Sam 168

8 Wat denk je zelf? ... 172

9 Ouderavond ... 174

Nikki 174

Alex 177

Anouk 180

Mercedes 183

Yamina 187

Sam 190

Lucas 193

9 Wat denk je zelf? ... 197

10 Kerstmarkt ... 199

Mentor 199

10 Wat denk je zelf? ... 203

1 Kennismaking

Alex

Shit, het is weer zover. Waarom vandaag? Ik zou deze nieuwe dag het liefste toch al oneindig uit willen stellen. Ik leg mijn kussen over mijn hoofd en stop mijn oren dicht. Ik ben dat eeuwige geruzie zo zat. Het gaat vaak om niets en hoewel het daarna altijd wel weer stil wordt, lijkt het schreeuwen toch tot in mijn tenen door te dringen. Zelfs tot in mijn hart.

Als het minder lijkt te worden ga ik voorzichtig mijn bed uit. Ik probeer geen geluid te maken. Ik weet heus wel dat eventueel geluid dat ik maak echt geen invloed heeft op het geschreeuw dat weer opklinkt van beneden, maar toch... Soms doe ik maar net of ik er niet eens ben. Lijkt me voor vandaag ook de beste optie. Stilletjes was ik me, kleed me aan en wacht dan even boven aan de trap. In de stilte hoor ik bijna hun boosheid.

Ik weet dat de jongens nu op mij aan het wachten zijn bij de kerk. Het liefste zou ik al helemaal uitgeslapen bij de kerk staan als ze aankwamen, na een heerlijk rustig en gezellig gezinsontbijt. Maar dat gaat hem vandaag weer niet worden, dat is wel duidelijk. Ik wacht nog even boven aan de trap totdat ik een deur dicht hoor slaan. De auto start en ik waag me naar beneden.

Mijn moeder kijkt verdrietig over me heen. Ze ziet me niet eens. Op zo'n dag als vandaag zou ik maar wat graag willen ruilen met Erik, die altijd zo zeurt dat zijn ouders zo zeuren (familietrekje?). Of met Winston, die zich 's morgens moet haasten om niet achterin de rij van huisgenoten voor de badkamer te hoeven wachten. Eigenlijk met iedereen die wel gezien wordt. Ja, zelfs met Sam, die de meeste tijd zelfs door ons over het hoofd wordt gezien. Net als ik nu...

Mama loopt langzaam de trap op. Maakt niet uit, ik heb toch geen trek in een ontbijt, zelfs niet als mijn maag me luidruchtig van het tegenovergestelde wil doen overtuigen.

Ik weet dat de jongens waarschijnlijk al vertrokken zullen zijn en dat ik ze niet meer in zal halen. Toch spring ik snel op mijn fiets en haast ik me, mijn trappers kan ik soms nog maar nauwelijks bijhouden. Ik weet

niet of wat ik over mijn gezicht voel lopen regendruppels zijn. Ik wil het ook niet weten.

Zonder te beseffen dat ik de hele weg al heb afgelegd sta ik ineens voor de school, zet mijn fiets weg en haast me naar binnen. Nee hè! De deuren van de aula zijn al dicht. Verdorie, ben ik dus toch weer te laat. Op de kennismakingsdag nog wel. Ik doe mijn best om mijn tranen binnen te houden. En dat lukt. Natuurlijk lukt dat. Ik heb het ondertussen al zo vaak gedaan dat ik er een expert in ben geworden.

Ik sta helemaal alleen voor de grote, dubbele, zwarte deuren. Ik haal diep adem en weet dat achter die deuren mijn nieuwe klasgenoten zitten. Ik voel het geroezemoes van kinderen van de andere kant van de deur als een golf over mij heen rollen. Dat is het geroezemoes van veel kinderen, veel meer dan alleen mijn nieuwe klasgenoten. Alle nieuwe brugklassers zullen daar wel zitten, achter die steeds groter en zwaarder lijkende deuren. Nou ja, niet alle nieuwe brugklassers, want ik sta hier.

Nét als ik na een diepe, diepe zucht de deuren open wil gooien, hoor ik iemand achter me. Ik draai me om en een klein meisje met een veel te grote, bruine, druppelspoor achterlatende regenjas en een rare grijns, komt op me af. Ze kijkt me aan en zegt: “Pfff, wat een bui! Zat jij zeker ook in? Daniël zei me nog tussen de druppels door te lopen, haha. Niet gelukt. Kom, we zijn volgens mij al best wel laat.”

Ik kan er niet eens tussenkomen al had ik het gewild - wat niet het geval is - en voordat ik haar woorden helemaal tot me door heb kunnen laten dringen, duwt ze al tegen de rechterdeur aan. Die is natuurlijk veel te zwaar voor dat kleintje alleen. Nou, ik was hier eerder, dus ga ik ook eerder naar binnen! Ik duw tegen de linkerdeur. Even ben ik bang dat de deur ook voor mij te zwaar is, maar dan zwaait deze toch open. Opluchting verdringt het bange gevoel van net en ik stap naar binnen.

Meteen verstomt het geroezemoes en de vrouw bij de microfoon kijkt even geïrriteerd om. Naar mij. Ik geef haar mijn befaamde winnersmile en loop rustig naar de achterste tafels. Zoals verwacht zitten ze daar al op me te wachten: Erik, Winston en Sam. Ze kijken me vol bewondering aan en roepen dan door elkaar: “Hey Alex, waar bleef je nou?” “Had je belangrijkere dingen te doen?” “Beter laat dan nooit, hè?!”

Ik loop langzaam door naar achteren, lach de jongens toe en ze maken meteen plaats voor mij. Rustig neem ik mijn eigen vertrouwde plek in, tussen de anderen. De vrouw bij de microfoon heeft haar aandacht ondertussen gericht op het meisje met de te grote regenjas. Ze spreekt het regenjasmeisje streng toe en vraagt waarom ze te laat is. Tja, pech gehad voor haar, kom ik mooi mee weg.

Ik kijk met mijn vrienden lachend naar het meisje en ondertussen voel ik me weer rustiger en sterker worden. Tegen de tijd dat ik “Alex Christiaans” hoor, kan ik de hele wereld weer aan. Ik loop rustig naar voren, hoor de jongens achter me enthousiast joelen en weet dat zij zich al snel bij me zullen voegen. Gelukkig maar.

Mentoruur met Alex vanaf pagina 33.

Nikki

Net voor de wekker wakker, altijd fijn! Wakker worden van het geluid van de wekker bevalt me een stuk minder. Gelukkig helpt mijn eigen trouwe biologische klok me meestal door me net een paar minuten voordat die irritante wekker afgaat wakker te laten worden. En als ik eenmaal wakker ben kan ik niet blijven liggen. Dit in tegenstelling tot eigenlijk alle anderen die in dit huis wonen. Nee, bij mij is wakker zijn hetzelfde als uit mijn bed stappen.

Behalve dan vanmorgen toen de oplichtende stukjes samen de getallen vormden die de tijd om op te staan aangaven. Wat een uitvinding, dat je met vier keer zeven stukjes de getallen van 0 tot en met 9 kunt maken en we zo de tijd kunnen aflezen. Ik weet uit ervaring dat na gaan denken over tijd er in mijn geval meestal voor zorgt dat ik te laat kom, dus ik spreek mezelf eens streng toe en het werkt! Als beloning mag ik dan tijdens het tandenpoetsen wel even nadenken over die wekkernotatie van de getallen. Mijn lievelingstijdstip is elf over elf. Als goede tweede is kwart voor twaalf ‘s avonds ook altijd lekker om nog even mee te pikken.

Terwijl ik in mijn hoofd nog aan het bedenken ben hoeveel leuke combinaties er te vormen zijn, maak ik mijn ontbijt. Ik smeer lekker veel chocoladepasta op mijn brood als bodem voor een plakje kaas en vraag me weer af of ik wel dingen gemeen ga hebben met mijn nieuwe schoolgenoten. Wat een opvallend woord, eigenlijk, gemeen. Gemeen

hebben kan hetzelfde hebben, overeenkomsten hebben betekenen. Eigenlijk best wel een positief woord. Terwijl de belangrijkste betekenis van gemeen juist negatief is. Haha, het is weer eens gezellig druk in mijn hoofd.

Nog nagenietend van mijn interne gedachtegang merk ik als ik buiten ben pas dat mijn fiets niet staat waar ik dacht dat deze zou staan. Dus ga ik maar te voet. Ik verwacht wel dat er wat regen zal gaan vallen, dus pluk ik een regenjas van de kapstok. Dát is pas preventief denken. Daniël zou trots op me zijn! Er is geen betere broer dan Daniël, die zelfs nog meer weet van talen dan ik. Er zijn zoveel talen en ik zou ze allemaal wel willen kunnen spreken. Ik zou ze allemaal....

O, ik ben er. Beetje laat geloof ik, de vele fietsen voor de school zijn het bewijs dat de meeste nieuwe leerlingen wel op tijd waren. Ik haast me dan maar naar de aula waar we om 10 uur werden verwacht. Hé, daar staat nog iemand die te laat is. Waar staat hij op te wachten? Of zou hij niet naar binnen durven? Haha, tuurlijk wel.

Zonder nadenken babbel ik wat tegen hem aan, vraag hem of hij ook in die bui zat en bazel nog even wat door over mijn big brother Daniël. “Kom,” spoor ik hem aan, “we zijn volgens mij al best wel laat.”

Hij staart me een beetje wazig aan en kijkt dan wat afkeurend naar mijn heerlijk ruime en waterdichte regenjas. Ik loop hem voorbij naar één van de grote deuren en doe die open. Nou ja, dat probeer ik toch. De deur is alleen een beetje zwaarder dan ik dacht. De jongen komt nu ook in beweging, duwt de andere deur open en ik volg hem dan dus maar de grote zaal in.

Hij loopt meteen richting een groepje jongens dat hem al luidkeels verwelkomt, duidelijk blij en opgewonden om hem te zien. Voor hen is hij vast het alfa-mannetje. Voordat ik heerlijk weg kan dromen over alfa's, bèta's en gamma's, hoor ik iemand kortaf praten. Tegen mij? Veel kinderen kijken mij aan, sommige lachen, maar niet tegen mij. Om mij. Of niet? Ik kijk naar de teamleider die ik op de open dag ook al had gezien. O, zij praat zo kortaf. Inderdaad tegen mij!

Waarom ik te laat ben, wil ze weten. Tsja, kijk eens naar buiten, zou ik bijna willen zeggen. Zoals gewoonlijk gaan mijn gedachten weer met een ongelooflijke snelheid door mijn hoofd heen. Even rustig nadenken en ik weet wel ongeveer wat ze wil dat ik antwoord.

“Sorry, mevrouw, leuke band, ” zeg ik op bedeesde toon, “ik heb me zoveel mogelijk gehaast. Het zal niet meer gebeuren.” Dat blijkt inderdaad de goede reactie te zijn. Ze maant me om snel te gaan zitten, zodat ze verder kan. In mijn hoofd bedenk ik dat ze me dan beter niets had kunnen vragen, dan had ik allang ergens gezeten en dan had zij al klaar kunnen zijn. Maar dat zeg ik natuurlijk maar niet hardop. Ik leer van mijn fouten...

Ik glimlach en verontschuldig me nog eens terwijl ik rustig op de eerste vrije stoel ga zitten. Als alle andere leerlingen langzaam maar zeker en met het (on)nodige kabaal met hun mentoren weg zijn geroepen, blijft onze klas als laatste over. Ik bedwing mijn neiging achterom te kijken om te zien wie er allemaal nog in de zaal zitten. Ook nu zullen ze de leerlingen wel op alfabetische volgorde naar voren roepen en dan zal ik nog genoeg, meer dan genoeg, tijd hebben om te zien wie er nog over zijn. Wie samen met mij klas 1Gb zullen vormen.

Mentoruur met Nikki vanaf pagina 31.

Mercedes

Tjonge, om 10 uur aanwezig zijn, stond er op de brief van de nieuwe school. Ik ben natuurlijk weer eens veel te vroeg, zelfs voor Nederlandse begrippen, het is net half 10. Als ik geen extra rondje had gefietst was ik nóg eerder hier geweest. Ik zie nog geen andere leerlingen die wel eens voor de kennismaking zouden kunnen komen. Integendeel, de leerlingen die ik zie zijn niet alleen groter en ouder, ze zijn hier ook duidelijk eerder geweest. Ze weten precies waar ze naartoe gaan, waar ze hun jas kunnen ophangen, waar de wc's zijn.

Eigenlijk alles wat ik niet weet.

Dit gevoel is niet nieuw voor mij. Iedereen lijkt zich thuis te voelen, ze weten allemaal wat ze verwacht worden te doen. Behalve ik. Papa verzekerde me dat dat gevoel minder zou worden, dat het snel beter zou gaan. Maar daar wacht ik nog steeds op. Het was ook niet voor niets dat mijn klasgenootjes uit groep 8 de ene na de andere open dag van een middelbare school gingen bezoeken. Sommige hebben zelfs al meerdere proeflessen op zowat alle middelbare scholen in de omgeving gevolgd. Achteraf had ik daar graag een woensdagmiddag of meer aan besteed. Dan wist ik hier ook wat beter de weg. Maar mijn

ouders zijn zelf ook nooit naar open dagen geweest, dus was het niet nodig.

Toch sta ik nu hier om op het hoogste niveau verder te mogen studeren. Hoe fijn was het, toen ik vanzelf deed wat goed bleek te zijn. Zoals met die Cito-toets. Vwo stond op de uitslag en juf Lieke nam dat advies over. Mijn ouders wisten niet eens waar 'vwo' voor stond. Ik wel, ik had het meteen opgezocht. Voorbereidend Wetenschappelijk Onderwijs. De opleiding die je voorbereidt om naar de universiteit te kunnen, om echt te gaan studeren. Dan kun je pas echt over dingen na gaan denken.

Dat ben ik de laatste tijd ook al wel aan het oefenen. Nu denk ik over veel meer dingen na, maar steeds blij ik toch weer iets op een rare, soms zelfs de verkeerde manier te doen. Op mijn vorige school vonden ze het raar dat ik olijven voor de lunch meenam. Ze vonden het vreemd dat ik niet voor Ajax of PSV was, het allebei zelfs anders uitsprak dan zij. Ze snapten niet dat ik geen auto ben, maar wel Mercedes heet. En mijn twee achternamen vonden ze helemaal belachelijk!

Ik doe dan blijkbaar steeds de verkeerde dingen, maar eigenlijk vind ik het maar raar wat de kinderen hier doen. Ik vind het raar dat ze 's avonds thuis op de bank zitten en niet buiten zijn. Zelfs niet als het eens lekker warm en een keertje droog is 's avonds. Ik vind het raar hoe brutaal de kinderen soms zijn tegen de juf. Hoe ze onderhandelen met hun ouders. Dat ben ik niet gewend.

Maar nu dus ook voor mij een nieuwe cirkel, nee geen cirkel. Een nieuwe... Ja! Een nieuwe ronde, met nieuwe kansen op een nieuwe school. Ik ga nog meer mijn best doen en ik ga heel goed kijken wat de andere leerlingen doen zodat ik hetzelfde kan gaan doen en niet meer zo raar zal lijken.

Daar komen twee meisjes in mijn richting gelopen. Hoewel ze niet schijnen te weten waar ze naartoe gaan, lijken ze daar helemaal niet mee te zitten. In diep gesprek (de ene vertelt en wijst, de ander lijkt te luisteren en lacht mee) lopen ze naar binnen.

Dan waag ik me ook maar in het hol van de beer. Of nee, de grot van de beer? De grot van de leeuw? Zoiets. In ieder geval behoorlijk angstaanjagend, toch wel...

De langste van de twee meisjes heeft blonde haren en draagt een strakke spijkerbroek met daaronder zwarte all stars. Als iemand: “Anouk, hé Anouk!” roept, stoppen de meisjes en draaien ze zich om naar het net nog roepende meisje dat zich naar hen toe spoedt. Dezelfde all stars, dezelfde koele blik in haar ogen, blonde haren, nog langer dan het eerste meisje en ook wat ouder. Dat zal haar hermana, of hoe heet dat, haar zus wel zijn? Ze zijn al snel druk met elkaar in gesprek en dan wijst het langste meisje naar de hal achterin de aula. De andere twee lachen en lopen arm in arm verder naar die hal en ik besluit achter ze aan te gaan. Dat blijkt gelukkig een goede beslissing te zijn.

Ik ben vandaag helemaal niet zo raar vroeg als ik dacht: in de zaal waar we uitkomen zitten toch al enkele nieuwe leerlingen een beetje om zich heen te kijken. De meeste zitten in groepjes, sommige zitten alleen. Een behoorlijk aantal mensen is nog druk bezig met de laatste voorbereidingen. De microfoon wordt nog even gecontroleerd en dan komen verschillende docenten binnen gelopen. Dat zullen de mentoren van de klassen wel zijn.

Net als de nieuwe leerlingen kijken ook zij vol verwachting om zich heen. Iedereen is benieuwd naar wat het nieuwe schooljaar zal brengen. Ik heb zelf nog geen idee. Ik heb me de laatste tijd zo vaak afgevraagd: wat zou het nieuwe leven me brengen, wat zou dit nieuwe land me brengen? Zal ik de nieuwe taal goed genoeg kunnen spreken? Hoe zullen de Nederlanders zijn?

Tot nu toe valt het eigenlijk allemaal best mee. Nou ja, behalve dat weer dan. Vandaag weer regen! Bah. Dat gevoel van een natte kleffe spijkerbroek, waarvan je weet dat het voorlopig nog niet minder zal worden. Maar ook de Nederlandse kinderen zijn daar niet blij mee, hoor, sommige vinden het volgens mij net zo vervelend als ik. Of in ieder geval bijna net zo vervelend.

Ik zit ondertussen op een van de stoelen vooraan, terwijl steeds meer leerlingen een plekje vinden. Iets na 10 uur begint de teamleider met haar praatje, waar ik niet veel van hoor. Ik ben in gedachten alweer bezig met het moment waar ik altijd weer tegenop zie: het oplezen van de namen. Eigenlijk heb ik helemaal geen moeilijke naam, de makkelijkste naam in mijn hele familie volgens mij. Maar voor Nederlanders blijft het toch wel lastig. Meestal.

Dan hoor ik, vrijwel perfect, “Mercedes Ortega Viñas” door de microfoon. Dat ben ik! Ik sta op en ga bij mijn nieuwe klas staan. Nou, dat viel best mee. En een goed begin, ik weet wat ze daarover zeggen. Ook in dit regenland.

Mentoruur met Mercedes vanaf pagina 26.

Sam

Eindelijk! Vandaag weer naar school. Toch vind ik vakantie ook best fijn, hoor. Je hoeft lekker niets, maar je mag des te meer. Zoals laat opblijven en zo lang lezen als je wilt. Zelfs Bas, mijn grote broer, is in de vakantie veel leuker. Ineens mocht ik gewoon boeken van hem lenen, lezen wat ik wilde, als ik ze maar netjes terugzette.

Ik vind het echt waanzinnig wat ik allemaal te weten ben gekomen.

Wat ik heb ontdekt over de aarde, moleculen, Franse werkwoorden, allemaal dingen die we hopelijk dit jaar in de lessen aardrijkskunde, natuurkunde en Frans zullen krijgen. Na die lessen weet ik dan weer meer dan daarvoor. Ik heb er zo’n zin in! Ik heb zelfs de boeken uit het boekenpakket al doorgebladerd.

Niet dat ik dat ooit hardop zou bekennen. Al helemaal niet aan Alex en de jongens. Ze zijn okay, hoor, zeker nu ik zo’n beetje bij ze hoor, heb ik niet veel last van ze. Ze dachten zelfs dat ik de hele vakantie weg was. Met mijn vader op survival. Ha! Mijn vader heeft wel wat beters te doen, zoals hij me duidelijk maakte toen ik het hem durfde voorstellen. Ik ben dus helemaal niet met mijn vader weg geweest, ik heb hem de hele vakantie zowat niet gezien. Maar ik vond het idee van lekker alleen mijn vakantie doorbrengen wel fijn. Dat gaat nu eenmaal het beste als niemand weet dat je gewoon thuis bent.

Ik heb me al die weken geen seconde verveeld, niet zoals daarvoor in groep 8. Pfff, wat duurden de dagen daar lang. Wat verveelde ik me. Maar nu wordt alles anders, nu ga ik eindelijk dingen leren. Nieuwe dingen leren. Dus niet meer steeds horen wat ik al weet. Eindelijk.

Maar ik zorg er deze morgen natuurlijk wel voor, dat ik niet te vroeg bij de kerk sta te wachten. Mijn ontbijt heb ik vrij snel op. Wat nu? Ik zie mijn nieuwe schooltas. Met mijn nieuwe agenda, waarin ik alles heb ingevuld wat ik maar al in kon vullen, mijn nieuwe, bijpassende etui,

broodtrommel, een leeg schrift (je weet maar nooit of het van pas komt) en een map waarin ik losse informatie kan bewaren.

Goed voorbereid, toch? Bas keek wel een beetje raar naar mijn tas, maar dat doen grote broers wel vaker. Die van mij in ieder geval wel.

In gedachten zie ik mijn vrienden aan hun ontbijt. Ik zie ze aan hun boterhammen met pindakaas, met oortjes in, hun broertjes en zussen vervelen, hun ouders negeren. Maar nergens tussen die beelden zie ik hun schooltassen. Geen schriften, geen mappen. Wat dom van me!

Laat ik eerst maar even mijn tas aan gaan passen. Ik haal mijn agenda, de ruime, goed gevulde etui en het schrift uit de schooltas. Bas zou trots op me zijn. Ik stop deze spullen in mijn zwarte gymtasje van vorig jaar.

Ik weet nog, toen Alex met zo'n tasje van Nike aankwam, duurde het niet lang voordat Winston en Erik er óók een hadden. Dus ik volgde maar braaf. Na even wikken en wegen haal ik het schrift dan toch weer uit het tasje en neem ik in plaats van de hele etui maar gewoon een losse pen mee. Ja, zo moet het goed zijn. Nog vijf minuutjes en dan ga ik.

Wat een lange vijf minuten. Ook raar, net zo lang als de vijf minuten ervoor, maar toch voelen ze anders. Als je nog vijf minuutjes mag lezen in bed zijn die minuten zo om, terwijl de vijf minuten die je tijdens de gymles op doel moet staan vaak net zo lang lijken te duren als het lezen van een leuk boek. Ook deze vijf minuten duren me veel te lang.

Oké, ik ben weg, ik fiets wel iets langzamer. Als ik de laatste bocht voor de kerk om ben, zie ik Erik en Winston al staan te wachten.

Mooi, ben ik in ieder geval niet weer de eerste. Meteen draaien mijn benen in een versnelling hoger. Het lijkt er uit de verte al op dat Winston Erik weer eens aan het sarren is.

Als ik dichterbij kom zie ik dat Winston ook het minimale bij zich heeft in een eenzelfde gymtasje. Ik hoor Erik zich nog verdedigen dat zijn moeder er op stond dat hij zijn schooltas mee zou nemen en eigenlijk het liefste ook nog zijn schoolboeken. Dan ziet Winston het splinternieuwe regenpak in Eriks tas en is het hek helemaal van de dam. "Haha, Sam, moet je dat zien: onze Erik is door mama goed voorbereid, he?" Zijn lach klinkt wat gemeen, maar ik val hem wel bij.

“Tjonge, je hebt je atlas toch wel meegezeuld, hè Erik?” roep ik hem lachend toe. “Je weet nooit of we vandaag al een topo-toets zullen krijgen!” Dit veroorzaakt weer een nieuw gebulder van Winston en Erik lacht nu ook maar een beetje mee, als een boer met kiespijn.

Hoewel ik me best een beetje schuldig voel, en eigenlijk jaloers ben op zo’n moeder als die van Erik, die zo goed zorgt voor haar zoon, ben ik blij dat hij de lading krijgt deze keer en niet ik...

En dan is Alex er nog niet eens bij. Die is weer eens te laat. Erik grijpt die afwezigheid aan om de aandacht te verleggen en vraagt zich hardop af of er vanmorgen weer heibel zou zijn geweest bij Alex. De jongens hebben in ieder geval geen zin om nog langer op hem te wachten en dus besluiten ze al snel naar school te fietsen. Ieder moment verwacht ik de net iets te harde schouderklop van Alex die ons inhaalt, maar zonder een glimp van hem te hebben gezien komen we bij onze school aan. Onze school... klinkt goed!

We zijn mooi op tijd en gaan samen bij een tafel achterin zitten. Erik en Winston zijn meteen weer aan het doen wat ze meestal doen: anderen afkraken. Ik doe eigenlijk nooit echt mee, maar zorg er wel voor dat ik af en toe eens instemmend knik of hum. Dat is meestal wel genoeg. Terwijl er steeds meer kinderen plaatsnemen en we de ruimte vóór ons vol zien lopen, vraag ik me toch af waar Alex blijft.

Gelukkig blijkt dat ik me voor niets zorgen heb gemaakt, daar is hij dan. Ik heb geen idee hoe hij het iedere keer voor elkaar krijgt maar hij heeft weer een indrukwekkende binnenkomst.

Dat kun je trouwens niet zeggen van het meisje dat bijna tegelijk met Alex binnenkomt. Zij krijgt meteen commentaar van de teamleider.

Arm kind. Maar gelukkig lijkt het haar niet veel te doen en terwijl Erik en Winston Alex begroeten zie ik het niet al te grote meisje in haar niet al te kleine regenjas op de voorste rij gaan zitten.

Goed gedaan, zeg ik in stilte tegen haar en als er na heel wat gedoe en geherrie uiteindelijk nog maar één mentor over is, merk ik dat ze daarvoor nog steeds zit, alleen. Met ons, de leerlingen van de laatste klas. Mijn nieuwe klas. Als eerste wordt haar naam genoemd. Gelukkig ziet niemand dat ik van schrik een beetje rood word als ze opstaat. Nikki van Alebeek. Klinkt leuk, die naam. Past bij haar. Ik wacht dan maar gewoon af tot mijn naam ook omgeroepen zal worden. Eerst Alex, zijn achternaam begint met de C. Meteen daarna Erik en niet veel

later wordt ook Winston naar voren geroepen. Ze reageren alsof hun cluppie weer compleet is.

En ik wacht, de 's' van Schalkwijk is nog niet aan de beurt. Heel lang zal het nu niet meer duren. Als ik mijn naam hoor, sta ik op en loop naar voren. Als vanzelf loop ik richting Nikki, tot ik Winston zijn hand op zie houden naar mij, om een high-five te kunnen geven. O ja, natuurlijk! Ik verander subtiel van richting en loop naar mijn vrienden toe. Klasgenoten. Weer. Daar moet ik denk ik blij mee zijn, toch?

Mentoruur met Sam vanaf pagina 37.

Anouk

Boring. Zo'n eerste kennismaking met allemaal kinderen die geen idee hebben van wat de middelbare school inhoudt. Die denken dat het nu allemaal anders wordt dan op de basisschool. Ha, echt niet! Ik weet heus wel dat dat allemaal wel meevalt.

Ik heb natuurlijk al zoveel gehoord van Leslie, mijn zus. Ja, natuurlijk zijn grote zussen vervelend en irritant, Leslie ook. Maar soms is het ook wel heel handig, zo'n grote zus. Vooral zo'n oudere super populaire zus. Dat was ze op de basisschool al, dat is ze nu op de middelbare school ook. Meteen in de brugklas al. In de tweede klas zelfs nog populairder en dit jaar zit ze weer in de tweede klas maar ik weet zeker dat ze nu nóg populairder zal zijn. En dus ik ook, ik ben tenslotte haar zusje.

Ik ben gewend aan populair zijn. Sommige mensen zijn dat gewoon. Nou ja, gewoon, we moeten er ook wel iets voor doen, hoor. De juiste kleren dragen, de juiste spullen hebben, de juiste attitude op school en, ook niet onbelangrijk, de juiste mensen om ons heen. De juiste vrienden hebben. Goed, ze hoeven niet altijd goede vrienden te zijn, je moet je weten te omringen met de juiste mensen.

Hoe je weet wat de juiste mensen zijn? Dat is eigenlijk heel gemakkelijk. Die mensen dragen namelijk ook de juiste kleding, hebben ook de juiste spullen en hebben ook de juiste attitude. Of in ieder geval de juiste bewondering voor mijn attitude, haha.

Ik ben al veel vaker hier op school geweest. Bij ouderavonden ging ik meestal mee, wachtte ik op de gang. Bij open dagen of de kerstmarkt kwam ik met Leslie mee. Dus iedereen die Leslie kent (zowat iedereen

die belangrijk is op school) kent mij. De belangrijkste mensen komen ook regelmatig bij ons thuis. Dus ik ken de juiste mensen al. Dat helpt, heeft Leslie mij verzekerd. Ik ben voor de helft al binnen en de rest zal vanzelf gaan.

Britt, al jaren een van de mensen die mij mogen omringen, is een hele tijd geleden al door Leslie goedgekeurd. Ik en Britt hebben onze kleding vanmorgen zelfs op elkaar afgestemd, lijkt het wel. Allebei een skinny jeans, in de juiste kleur, van het juiste merk. De altijd goede all stars en een topje met een leuke tekst. Niet teveel make-up, maar zeker niet te weinig en onze lange haren zien er glanzend en verzorgd uit.

Ik en Britt hebben ook eenzelfde tas die we nonchalant met één hand dragen. Leslie en haar vriendinnen hebben ook zo'n tas en ik zie veel meer leerlingen die die tas op eenzelfde manier dragen. Maar ook zie ik ontzettend veel kinderen die een veel te grote, veel te lelijke tas bij zich hebben. En leerlingen met een plastic tasje. Ik zweer het, ik zag er zelfs eentje lopen met een tas van de Lidl. Hoe dom kun je zijn? Dan vraag je er toch om??

Al die nieuwe brugklassers met te volle rugzakken ook. Tjonge jonge, het is nog maar de kennismakingsdag, denk je nu echt dat je je boeken en schriften al gaat gebruiken? Het is groep 8 niet, hoor! Ik wijs Britt op al die kneusjes die we zien, zelfs sommige leerlingen uit hogere klassen zien er niet op hun gemak uit. Wat een losers! Samen lachen we om ze, wat zijn we blij dat wij niet zo zijn!

Daar loopt zo'n meisje, duidelijk nieuw hier, met een vlecht en een saaie foute spijkerbroek en een nog saaier, nog fouter shirt erop. En die schoenen... Pfff, vast bij Lelijk & Ouderwets gehaald? Of bij de kringloopwinkel misschien. Ik zou nog niet dood gevonden willen worden met zulke schoenen aan, ugly! Jammer, met die lange zwarte haren en donkere ogen zou ze zich veel spannender kunnen en moeten kleden, niet zo degelijk.

“Anouk, hé Anouk!” Ah, daar is Leslie! Ze komt lachend naar ons toe, met haar gevolg in het kielzog. Ik en Britt lachen vrolijk terug en Leslie geeft aan dat het tijd is om naar de aula te gaan. Dus haakt ze haar arm bij me in en lopen we samen verder. Veel bekenden groeten haar en ik merk hoeveel leerlingen mij al herkennen. Dit is goed. Leslie lijkt iedereen te kennen, maar niet iedereen groet haar. Of durft haar te groeten, kan ik beter zeggen. Een meisje zei vriendelijk gedag tegen

Leslie, mij en Britt, maar het was duidelijk dat Leslie haar niet goed genoeg vond om terug te groeten. Wat een koele blik schonk Leslie haar. Ha ha, die zal het de volgende keer wel uit haar hoofd laten om zomaar te groeten. Mooi zo, Leslie! Weer ben ik blij dat ik hier een oudere zus rond heb lopen die precies weet hoe je dit moet doen. Ik leer van de beste!

Mmm, het lijkt wel of we worden achtervolgd door dat saaie meisje met de degelijke kleren. Weer valt haar haar me op. Van dat mooie, diep donkerbruine haar. Bijna zwart. Donkerbruine, amandelvormige ogen en klein neusje. Ze ziet er niet echt Nederlands uit. Er lopen natuurlijk wel meer leerlingen rond die er niet echt Nederlands uitzien, maar dit meisje heeft een soort van indianentrekken in haar gezicht. Of native Americans, zoals je dat tegenwoordig moet noemen, geloof ik.

Als ze haar haar wat beter zou verzorgen en niet in zo'n saaie vlecht zou dragen zou er best wel iets van te maken zijn. Ze volgt ons tot in de aula, waar ik haar uit het oog verlies, omdat een docent Leslie de toegang weigert.

“Alleen voor de nieuwe brugklassers vandaag, sorry dames, ” zegt de nog vrij jonge docent met een klein lachje tegen Leslie en haar gevolg.

Ik zie hoe Leslie hem een van haar spaarzame lachjes terugzendt en hoor haar iets zeggen als: “Is goed hoor, Steven, naar jou luister ik wel. Vandaag.” In Britts ogen zie ik haar bewondering voor mijn zus en terwijl ook ik Leslie lachend nakijk, heb weer dat gevoel dat het helemaal goed gaat komen hier.

In de aula leid ik Britt naar een lege tafel achterin en binnen de kortste keren melden zich de eerste potentiële kandidaten al om bij ons te mogen zitten. Een paar meiden kunnen er wel mee door en die laten we toe. Ook het zusje van Roos, de beste vriendin van Leslie, komt natuurlijk bij ons zitten. De tafel is al snel vol.

Wel jammer, ik heb Britt al gewezen op de groep jongens links van ons. Volgens mij herken ik die ene, dat is Winston. Die zorgt meestal wel voor de nodige lol. Ondertussen blijft dat teamleidermens daar vooraan maar doorzeuren. Jaja, blabla. Ik wilde dat ze eindelijk eens de namen ging noemen voor onze klassenindeling. Ik wil wel eens weten met wie ik dit jaar opgescheept zal zitten. Ik heb al heel wat kinderen gezien die van mij wel in een andere klas ingedeeld mogen worden. Steeds meer meisjes van onze tafel worden genoemd. O, het zusje van

Roos wordt nu ook voor een andere klas opgeroepen. Jammer voor haar. Nu zijn alleen ik en Britt nog over aan de tafel.

Ik kijk rond. Winston zit er nog, met een stuk of drie anderen. Ook de jongen die net te laat binnenkwam. Leuke jongen... En dat Zuid-Amerikaanse meisje zie ik daar vooraan ook nog zitten, alleen.

Al snel hoor ik hoe die leuke jongen heet: Alex. Na één van zijn vrienden is het de beurt aan Britt. Zij gaat naast hem staan (goed zo!) en dan komt ook Winston erbij. En dan mag ik! Zelfverzekerd wandel ik naar voren en kies positie tussen Britt aan de ene kant en Alex en zijn vrienden aan de andere kant. Location, location, location.

Ik knipoog naar Britt en ze knipoogt terug (doet tenminste een redelijke poging, maar heeft de kunst van het knipogen na veel oefenen nog altijd niet helemaal onder de knie). Toch ben ik tevreden en dat mag iedereen zien.

Mentoruur met Anouk vanaf pagina 29.

Yamina

We fietsen samen naar school. Natuurlijk fietsen we samen naar school – we liepen de afgelopen zes jaar toch ook elke dag samen naar school? Blijkbaar kan dat nu om de een of andere reden niet meer, is dat ineens raar. “In de brugklas is alles anders” zei de juf van groep 8. Maar toen wist ik nog niet wat ze bedoelde en dat ze nu al gelijk zou krijgen.

“O, kijk, wat schattig.” “Die zijn vast verliefd!” Een groepje kinderen haalt ons in. Vooraan fietsen twee meisjes met dezelfde nieuwe jas aan en dezelfde tas voor op hun fiets. Wauw, ze hebben zelfs allebei eenzelfde fiets! Ze zijn niet eens zoveel ouder dan wij. Wel groter. In ieder geval groter dan Lucas, maar ja, iedereen is groter dan Lucas. Dan kijken Luuk en ik elkaar aan. We halen tegelijkertijd onze schouders op en praten lachend door over de eerste kennismaking met onze nieuwe klassen.

Hoe zal het zijn? Voor het eerst zitten we straks niet meer bij elkaar in de klas. Het lijkt of Lucas daar eigenlijk niet zo mee zit, niet zoals ik in ieder geval. Toch is het helemaal niet zoals ik altijd had verwacht. Al vanaf groep 3 was duidelijk dat Lucas veel slimmer is dan ik.

Natuurlijk, ik haalde wel goede cijfers. Beter dan Lucas vaak, zelfs, maar we wisten allebei dat ik daar ook heel hard mijn best voor deed.

Eigenlijk zeggen cijfers helemaal niet veel over hoe slim iemand is. Dat zegt Luuk altijd. Alleen over hoe goed iemand weet wat er wordt verwacht op een toets. Misschien nog wel meer over hoe belangrijk iemand die cijfers vindt. Ik vind cijfers best wel heel belangrijk. Net als mijn ouders, trouwens. Voor hen is het heel belangrijk dat ik goede cijfers haal. Dat is denk ik wel één van de redenen waarom het voor mij ook zo belangrijk is geworden.

Luuk, die zelf niets geeft om cijfers op school, weet dat. Hij heeft me dan ook altijd geholpen waar hij kon om te zorgen dat ik goede cijfers haalde. Alle projecten waar je een cijfer voor kreeg deed hij met mij.

Tjonge, wat een perfecte samenwerkpartner is Lucas! Hij weet als vanzelf hoe we iets het beste kunnen aanpakken. Wie van ons het beste welk onderdeel op zich kan nemen. Of, liever gezegd, welk onderdeel ik het beste kan doen. Luuk zou voor elk onderdeel met gemak een 10 kunnen halen, als hij maar wilde. Maar dat is niet bepaald het geval, integendeel zelfs.

Als hij met mij samenwerkte, zorgde hij er altijd voor perfect werk te leveren. Maar als hij zelf eens iets moest inleveren deed hij dat heel anders. Soms, alleen om geen gezeur te krijgen heeft hij me eens bekend, haalde hij net een 6. Andere keren leverde hij het niet eens in.

Ik weet nog dat we een onderzoek moesten doen naar onze families. Ik kwam met een boompje met daarin mijn ouders, ooms, tantes en oma's en opa's. Toen Luuk dat zag hebben we een middag op internet onderzoek gedaan en de volgende dag had hij een mooi uitgewerkte stamboom voor me, met nog twee generaties meer. Die stamboomopdracht leverde me een 9 op. Zelf heeft hij nooit zijn stamboom ingeleverd, terwijl ik heb gezien wat hij heeft gemaakt. Hij vond informatie over zijn familie tot terug in de 17e eeuw!

Hij vond zelfs portretten van de meesten en een familiewapen en maakte zelfs korte verhaaltjes over de meest criminele familieleden.

Wat heb ik gelachen toen ik ze las. Maar hij heeft dat allemaal nooit ingeleverd. Het doel was toch al bereikt, verzekerde hij me, hij wist namelijk meer van zijn familie dan daarvoor. Bovendien wist hij nu hoe hij zulke informatie kon vinden op internet, dát was voor hem het doel van die opdracht. Ik weet niet eens meer hoe de moeder van mijn oma heette, maar ben nog steeds heel blij met de 9 die ik kreeg voor mijn (zijn? ONS!) project. Raar dat we dus best wel verschillend zijn, maar